

ту на едното, ту на другото и само кима съ глава въ отговоръ на думитѣ му. Предъ банката той изважда часовника си, охва и решително казва:

— Извинявай, драги, азъ трѣбва да те оставя. Имамъ неотложна работа точно сега, въ три. Ти влѣзни самъ. нѣма нищо, гише номеръ шестъ. Да, тамъ бѣше, сигуренъ съмъ, гише номеръ шестъ. Дай му дипломата и . . . това е всичко . . . Ще направятъ операционна бележка за сумата и . . . готово! Довиждане, Марко, надѣвамъ се, че ще се видимъ!

— Дума да не става, разбира се, ще се видимъ — нетърпеливо отговаря, стъпилъ върху стъпалата, Главинчевъ. — Кажй само где да те намѣря, да се чукнемъ.

— Добре, въ шестъ часа въ Батембергъ.

— Довиждане, тогава, въ шестъ!

И Главинчевъ литва въ банката.

Нито тишината въ дългитѣ, полутъмни коридори, нито внушителната фигура на стражаря, цѣлата величествена атмосфера на този съвремененъ храмъ, нищо не може може да смути възбудената, трескаво настроена, душа на ликуващия човѣкъ. Той пита този-онзи где е гише номеръ шестъ, и ето го, застаналъ радостно-смутенъ, оживенъ предъ него.

Докато другитѣ клиенти вършатъ безшумно своята работа, той надзърта и гледа касиера. Той е човѣкъ съ голѣма глава, кждрава, сребриста коса, тежъкъ погледъ, кжсъ носъ и стиснати пълни устни. Отъ него лъха упоритостъ, раздражение, мизантропия, така както отъ розитѣ или карамфилитѣ, въ този слънчевъ часъ — лъха ароматъ. Но Главинчевъ го гледа съ умиление и струва му се — той е чудно добъръ, ангелски благъ човѣкъ. Когато идва неговиятъ редъ, той измѣква дипломата